

שיך בראיון, בשידור חי, האורך כעשר דקות.

עזר וייצמן, 11.00

עזר עורך עוד ביקורים אחרים בי סניפים קטנים בצפון העיר. אחר-כך הוא מתכוון לצאת לפגיש אנשים ברחובות, אולם לבסוף מבטל אפשרות זו: "אין טעם, כולם הלכו לים".

הוא שב למטה, שופע מרץ, טופח על שיכמי הנערים הצעירים, מרביץ ספחה בריאה לאחד מעשרות הנערים בחולצות "כוח 1" המתגודדים בפתח. "אבי, איזה כוונתה לא תזיק", הוא אומר בקריצה לנהגו הצמוד, אבי אלמיקאס. "זה הדבר הכי טוב שהיה לי בבחירות", הוא אומר על הנהגו, שהיה בעבר נהגה האישי של רות דיין, כאשר זה מופיע עם כוונתה מהביל ובו עלי-נענע.

"לעלות לוחל — הצביעו מח"ל", הוא שר כשהוא מדגיש את ה"ח" בסיגנון מיוחד, נכנס לחדר-המוכרות, מחבק אחת מהן: "את הבחורה הכי יפה", הוא אימר לה.

שלנו תן לנו לסדר לבד", אומר מרציאנו לברעם הצעיר, והוויכוח מסתיים כשסעדיה יוצא לכיוון המטה שבמוסררה. שם, בח' גות קטנה מלאה גרוטאות, ממוקם המטה האיזורי. את האב, אליהו, הוא שולח הי ביתה. החנות, שבדרך-כלל משמשת מרכז לשירותי-סבלות, תשמש מעתה מרכז לאיר תור הקלפיות שבהן צריכים תושבי האי-זור להצביע.

מעל לשולחן-העץ הישן תלויות שתי תמונות של סבו של סעדיה. הוא תולה בהן מבט קצר, וכבר מרים את שפופרת הטלפון, מתעניין היכן נמצא כל בוחר פוטנציאלי שלו.

עיתוני-הצהרונים מגיעים, וסעדיה סופר את מודעותו שלי. "הנה מודעה עם סימן הפנתרים שהחורים שלנו", הוא מראה לי חבורה המקיפה אותו, הנועצת עיניים בכל סימן ואת שלי. מגלים אפילו כתבה בי ידיעות אחרונות, על בנים שאינם הולי-כים בדרך אבותיהם בהשקפותיהם הפולי-טיות. "תראו, אפילו הנכד של ז'בוטינסקי איתנו", הוא מצביע בגאווה על השורה המתאמה.

בדרך למטה צל"ש (צעירים למען שלי).

ל: תפיאה מקלט-טלוויזיה, שאותו השיג מרציאנו י' הקודם. על הריצפה מיוזגים אחרים וכיסאות ים. מתחילים לנבא תחזית של תוצאות הבחירות. ועדיה מתחיל לטלפן. עשרות טלפונים לכל חלקי : "השכונות מפולגות. חלק מצביע ליכוד, חלק י", הוא אומר. "המערך מת. תראו ברחובות, אף מכונית שנושאת שלטים של המערך. החברים טובים שלי הם מהליכוד. אלה אנשים שרוצים י' את הממשלה בכל מחיר. הם לא מבינים ש- לת ליכוד, עם בגין המודקן, תהרוס את המדינה. האנשים האלה צריך לעבוד. שיצביעו עבורנו", מורה, טלפונית, לכל המטות המקומיים שהוקמו בי ירושלים.

10.30 עזר וייצמן

ור יורד אל מרכז-הדיווח, הממוקם בקומה השנייה וצודת זאב, באומי עצמאות. על במה לאורך ה- הגדול, ניצבים שולחנות בשורה ארוכה. על כל שלט ועליו שמו של איזור בארץ וטלפון

ולידו נערה. האולם מחובר ל-16 ריכור זים ברחבי הארץ, ואלה קשורים עם מרכזי-מישנה. על כל שולחן ערימת הסנדר וויצים המפורסמת — הסמל המובהק של יום-הבחירות. עזר מחליף כמה מילים עם גידעון פת (האחראים על האירגון במטה) ועם תת-אלוף (מיל) מוטקה ציר פורי, סגנו בראשות המטה. "מה אתה אר מר?" הוא שואל כל מי שנקלע לקירבתו. "חתיכת אירגון. מה? באיזה מיפלה תמ- צא דבר כזה?"

מנחם בגין מגיע עם פמלייתו, עזר ומוטקה ציפורי מקבלים את פניו ונותנים לו הסבר על בניית מרכז-הדיווח ודרך פעולתו. "יש לנו רוב בטוח בירושלים", אומר בגין, ומוסיף: "אני מקווה שגם בתל-אביב". בכל הארץ, פוסק עזר ומספר בדיחה כדי להבהיר את כוונתו: "יש בירושלים מיסעדה, שבסוף הארוחה מגישה שני חשבונות — חשבון ערבי ור חשבון אנגלי. לבסוף מגישים, גרנד-טור טאל' (חשבון כולל) — ככה גם איתנו". הוא במצב-רוח מרומם, מרבה לפום — בעיקר את פיומגזי-התעמולה של הלי-כוד. נהגו רץ אחריו עם רשם-קול המשר- מע את הפיומון החוזר, "אין לי יאכטה במרינה..."

10.00 אריק שרון

המישפחה יושבת סביב השולחן שבמיט' בה המרווח, מסיימת את ארוחת-הבוקר. הטלפונים אינם חדלים לצלצל. ידידים, עסקנים וסתם אורחים. לילי ואריק עומדים ללכת לקלפי כדי להצביע. מנסים לשכנע את הילדים גילעד ועומרי להצטרף אליהם. עומרי מסתלק מהבית, גילעד מסרב בתוקף.

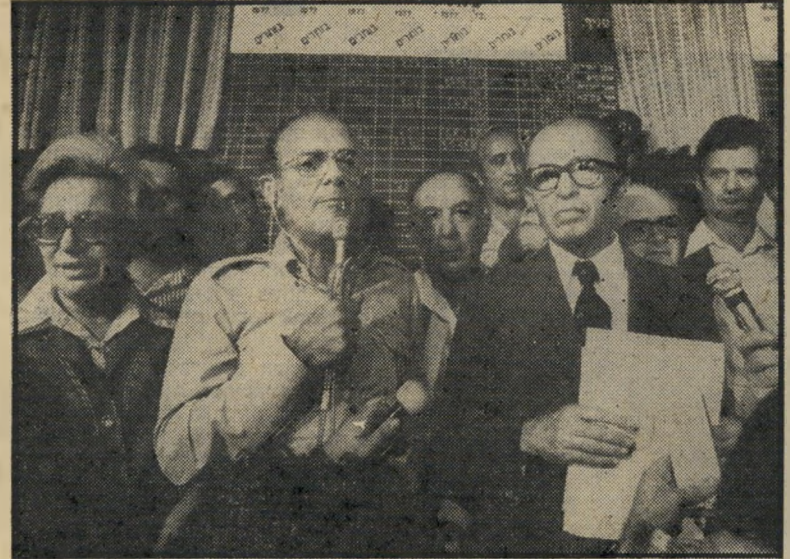
אריק: "הבוקר צילצלתי לאחד החברים שלי הנמנים עם המנהג השני, וא- מרתי לו: תראה, חביבי, אתה צריך להחליט אם אתה רוצה בארליך כשרי ביטחון, בפלאטו כשרביטחון או כי כשרי ביטחון. זה צריך להיות השיקול שלך. אם תצביע לי, 20 שנה לא יהיו מילחמות בארץ הזו".

לילי יוצאת מחדר-השינה, מדיפה ריח בושם, לבושה בשימלה בסיגנון כפרי, גר- רבת גרביניילון ונועלת סנדלים לבנים. זהרעה משחה לכה על ציפורניה. נפרדת בנשיקות מגילעד, שנשאר בבית, ואומרת לדליה, עובדת-הבית: "דליה, גילוש מר- גיש נורא רע, תשיחי עליו".

אריק נושק לבנו: "שלום חביב, שלום יקר, אחל הצלחה לאביך". הולכים להצביע בבית-הספר דה-שלט. אריק מתכה בתור. לילי תעורת משקיף. היא נכנסת לוועדת-הקלפי ומוודאת שיש די פיתקי כן, סימולה של שלומציון. הר פתחו של אריק אינה מעוררת התרגשות, והוא לוחש לילי: "היינו צריכים לפעול כאן יותר". מתכים בתור יותר מחצי-שעה. גבר נרגש ניגש אל אריק, לוחץ את ידו ואומר: "אריק, אני בחיים שלי לא אשי- כח אותך. בפעם הקודמת נפגשנו באפי- ריקה. אני לא אשכח איר עמדת בתור כמו כל החיילים, לא רצית פרוטקציה".

10.00 פעדיה מרציאנו

ויכוח קצר מתפתח במטה-השכונות בין חיים ברעם, בנו של שריה-עבודה במשר- לה הקודמת, לבין סעדיה. "את העניינים

תודה לאשה

במשך כעשרים דקות ניצב מנחם בגין, ראש רשימת הליכוד, מול קהל העסקנים של מיפלגתו אחרי שנועד דבר ניצחון רשימתם. מבלי שיוכל לשאת את נאום הניצחון, משמאל ניצבת אשתו, עליזה, שלה העניק בגין את תודתו הראשונה על ניצחונו. במרכז: קריין הטלוויזיה אלימלך רם.

ישישה פונה אליו באידיש: "מה יהיו התוצאות, עזר?" "ננצח, סכתא", באה התשובה, באידיש. הוא נשאל כמה מנדאטים, להערכתו, תקבל כל רשימה, "זאת לא אומר, וזה לא חשוב בכלל", הוא טוען, "העיקר ש- נקבל מנדט אחד יותר מהמערך, יותר מזה — אני לא צריך", הוא נשאל לגבי קוא- ליציה אפשרית, ומשיב: "יש שתי אפשר- ריוות: או קואליציה עם הגרול השני — המערך, או עם שני האחרים — המפדל- וד". אני לא רואה כל משמעות למיספר המנדטים שתשיג מיפלגה זו או אחרת". ואיך מתקשרת הליכה עם המערך יחד עם התעמולה המאסיבית ננדו? הוא נשאל. "אין כל סתירה", משיב. "אם הם יסכימו — ללכת איתנו ולהיות לגלגל בעגלה — תפדאל, אנחנו נהיה הסוסים!"

11.30 אריק שרון

אריק: "ניגש לסניף, נראה מה הולך". נוסעים לסניף שברחובות, בדרך פוגשים את עומרי הולך ברגל לכיוון הבית. עומר רי נכנס למכונית הגולף השכורה, ברגע שבו היא נעצרת ליד הסניף הוא ממחר לצאת ממנה ולהסתלק. אריק: "הוא לא מסכים בשום פנים ואופן להיות בתוך העסק הזה". לילי: "אני מעריכה אותו בגלל זה". עומרי נעלם מהאופק, לילי מנהלת את העניינים, מכוונת את אריק אל רחובה המרכזי של רחובות. פוגשים באחד האוהדים, שקורא לעברו של אריק: "אל תדאג! הכל יהיה בסדר, אריק, כל הביקשה שלנו שלך!"

לילי משיחה בפלאקט של אריק ש- נתלש, לוחשת באוזנו של אלי ישראלי שצריך להחליף את הפלאקט, מלקטת פתקים של שלומציון מעל הרציפה תוך שהיא לוחצת ידי מעריצה, מועכת את תמונתו של ידן הורוקה על הארץ ואר- מרת: "אריק, שים לב על מי אני דורץ- כת". אריק: "תלרכי עליו חזק". עזרין (המשך בעמוד 34)

בשכונת קטמון, מדבר מרציאנו על תיא- טרון קהילתי. על עליון פוליטי ששלי צריי- כה להוציא. תוך כדי נסיעה במכונית הוא מנופף בידיו לכל עבר. "בירושלים אני מכיר את כולם", הוא מסביר, אבל מייד מוסיף: "אבל שלא תחשבו שכל מי ש- אני מכיר מצביע עבורי". אפילו את ההפר- סקות הקצרות ברמזורים אורמים הוא מר- סה לנצל כדי "להציל קולות", כהגדרתו. "כן", הוא מודה, "יש מילחמה קשה עם צ'רלי ביטון מרק"ח. המקום שלו בכנסת בטוח במאה אחוז, והוא זורק מיליון ל- לכל ירושלים, כאילו שאם יישב שבוע בכנסת כבר יוכל לשנות את כל העולם". סעדיה מנסה להסביר למכריו שאומנם הב- טחות אינו מסור, אבל מאחר שביטון כבר בלארחי נושב בגיבעת-שמאל כח"כ, אז שיתנו צ'אנס לעוד פנתר. "ויק" טור תייר ושלום כהן הם לא רציניים", הוא פוסק. "הם כבר לא פנתרים".

10.30 מדאטוישרון

סמי יוצא אל ביתו שבסביון, למנוחה. ממתנים לו טלפונים רבים. אחד מהם, אולי החשוב ביותר, מגיע מתחנת-השידור רדיו לונסברוג. הכתב מבקש לקיים רא- יון טלפוני עם מר פלאטו, בשידור ישיר לחמישה מיליון המאזינים לתחנה ברגע זה. פלאטו נעתר לבקשה והכתב, סרו' מלר, פותח. הוא שואל שאלות שונות בנימוס רב, ופלאטו משיב. לפתע נדמה כי פלאטו נשאל שאלה נוסח "מכה מתחת לחגורה". "האם לא מפריעה לך העובדה שהישראלים מאמינים באדם המואשם ברי- מאות בצרפת?" פלאטו זועם, אך אינו מאבד את עשתונותו. "אדוני, אתה פירחת ממדרגה ראשונה", הוא אימר לפראנו. "אינך עיתונאי! אתה מתיימר לתפוס את מקום ביהדימישפט הצרפתי!" משיב הכתב: "אני עובד כמו עיתונאי אמריקאי, בלי כפפות", ופלאטו ממשיך: "האמריקאים מנומסים, ועושים את מלאכתם בצורה נאה". הכתב מתנצל ומבקש את סליחתו. פלאטו מבקש להמר

